DOMSTOLENS DOM
3. juli 1985 *

I sag 3/83

Roland Abrias og 267 andre tjenestemænd og ansatte i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. Biver, 2, rue Goethe,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved J. Pipkorn, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat R. Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos O. Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved konsulent i den juridiske tjeneste J. Carbery som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktøren for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, H. J. Pabbruwe, 100, boulevard Konrad Adenauer,

af

1) **Union syndicale,** service public européen, 2 A, rue des Capucins, Luxembourg, repræsenteret af organisationens formand, S. Picciolo, og dens generalsekretær, A. Buick,

2) **Santo Picciolo,** tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber,

3) **Adam Buick,** tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber,

ved advokat J. N. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

* Processprog: Fransk.

samt af

1) **Union syndicale,** service public européen, Rond-Point Schuman 9, Bruxelles, repræsenteret af organisationens formand, A. M. Grynberg, og dens generalsekretær, K. Mellor,

2) **Arlette M. Grynberg,** tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber,

3) **Keith Mellor,** tjenestemand i generalsekretariatet for De europæiske Fællesskabers Ministerråd,

ved advokat J. N. Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter,

hvori der er nedlagt påstand om anullation af sagsøgernes lønsedler for februar 1982, hvorved der for første gang blev fratrukket det krisefradrag, der indførtes ved Rådets forordning nr. 3821/81 af 15. december 1981 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber og Rådets afgørelse 81/1061 af 15. december 1981 om ændring af metoden for tilpasning af vederlagene til tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskaberne (EFT L 386, s 1 og s. 6),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne P. Pescatore, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann og R. Joliet,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 6. marts 1985,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 7. januar 1983, har Roland Abrias og 267 andre tjenestemænd og ansatte i Kommissionen anlagt sag med påstand om annullation af deres lønsedler for februar 1982.

2 Ved disse lønsedler skete der for første gang anvendelse over for sagsøgerne af Rådets forordning nr. 3821/81 af 15. december 1981 og Rådets afgørelse 81/1061 af 15. december 1981 (EFT L 386, s. 1 og s. 6). Sagsøgerne har gjort gældende, at disse to retsakter er ugyldige, hvorfor de nævnte lønsedler, hvorved de har fundet anvendelse, også er ugyldige.

3 Hvad angår sagens retlige baggrund, bemærkes, at Rådet i medfør af artikel 65 i tjenestemandsvedtægten (herefter benævnt vedtægten) og de tilsvarende bestemmelser i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved afgørelse 81/1061 vedtog en metode for tilpasning af vederlagene til tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskaberne, der trådte i stedet for den siden 1976 gældende metode. Den nye metode finder anvendelse i perioden fra den 1. juli 1981 til den 30. juni 1991. Ifølge denne skal der ved den årlige undersøgelse af lønningsniveauet tages hensyn til følgende faktorer: a) de fælles indekser for leveomkostningerne, b) den specifikke indikator, dvs. udviklingen i købekraften i vederlagene for tjenestemænd i medlemsstaterne, c) den økonomiske og sociale situation vurderet på baggrund af objektive oplysninger fremlagt af Kommissionen og d) behovet for nyansættelser.

4 Det anføres i sidste betragtning til afgørelse 81/1061, at den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation gør det berettiget, at der samtidig med tilpasningen af vederlagene efter den nye metode indføres et ekstraordinært fradrag gældende for lønninger, pensioner og udtrædelsesgodtgørelser.

5 Dette ekstraordinære fradrag blev indført ved Rådets forordning nr. 3821/81. Ved denne forordnings artikel 1 indsættes en ny artikel 66a i vedtægten, og ved artikel 2 indsættes tilsvarende bestemmelser i vilkårene for de øvrige ansatte. Det anføres i præamblen til forordningen, at fradraget må anses for berettiget i betragtning af »den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation«, og at dets størrelse bør fastsættes på grundlag af »økonomiske oplysninger vedrørende den [i medlemsstaterne konstaterede] afstand« mellem på den ene side udviklingen i reallønnen pro persona og på den anden side udviklingen med hensyn til a) den samlede produktivitet (BNP i faste priser pr. beskæftiget), b) den produktivitet, der kan fordeles, dvs. produktiviteten korrigeret for bytteforholdet og c) produktiviteten pr. erhvervsaktiv, således at der tages hensyn til både antallet af beskæftigede og antallet af arbejdsløse.

6 I henhold til den nye artikel 66a indføres det nævnte fradrag, der som en undtagelse fra artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 260/68 gælder nettolønninger, -pensioner samt -udtrædelsesgodtgørelser, som en midlertidig foranstaltning i en periode på ti år, der i øvrigt svarer til gyldighedsperioden for den i afgørelse 81/1061 fastlagte nye metode. I stk. 2 fastsættes fradragets størrelse, idet det bestemmes, at dette det første år skal udgøre 2,54% for i det femte år at være steget til i alt 12,70%. For de følgende år bestemmes det, at »den for det femte år gældende sats på 12,7%... fortsat [skal finde anvendelse], medmindre Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet træffer anden afgørelse med det i artikel 148, stk. 2, andet afsnit, første tilfælde, i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab omhandlede kvalificerede flertal«.

7 I stk. 3 fastsættes beregningsgrundlaget for fradraget. For tjenestemænd i aktiv tjeneste, i midlertidig tjeneste i en anden stilling eller indkaldt til militærtjeneste er beregningsgrundlaget grundlønnen efter fradrag, dels af bidrag til sociale sikringsordninger samt skat, dels af et fast beløb, der svarer til grundlønnen i lønklasse D4, første løntrin. Baggrunden for det sidstnævnte fradrag er et ønske om, at ordningen ikke får nogen eller kun en begrænset indflydelse på vederlagene til tjenestemænd i de laveste lønklasser. Det bemærkes endvidere, at det pågældende fradrag ved fastsættelsen af det beregningsgrundlag, der gælder for pensioner, forhøjes til det dobbelte, og at pensioner kun er omfattet af ordningen i de første fem år.

8 I stk. 4 opstilles det forbehold med hensyn til virkningerne af ordningen, at lønninger, pensioner og udtrædelsesgodtgørelser ikke kan blive mindre end, hvad den pågældende havde ret til før ordningens indførelse. Ifølge stk. 5 skal de

ovenfor nævnte gradvise forhøjelser af det ekstraordinære fradrag træde i kraft på samme tidspunkt som den årlige beslutning, hvorved vederlagene tilpasses i henhold til den i afgørelse 81/1061 fastlagte metode.

9 Endelig bestemmes det i stk. 6, at fradraget opkræves hver måned og indeholdes i lønnen, og at provenuet opføres som indtægt på Fællesskabernes budget.

10 Det bemærkes, at det regelsæt, der indgår i ordningen, og som består af den i afgørelse 81/1061 fastlagte nye metode for tilpasning af vederlagene og af den ved forordning nr. 3821/81 indsatte nye artikel 66a i vedtægten, er resultatet af en aftale, der efter langvarige forhandlinger er kommet i stand mellem institutionerne og de mest repræsentative faglige organisationer for Fællesskabets personale.

11 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af sagsøgtes og intervenienternes svar på nogle spørgsmål fra Domstolen, at alle medlemsstaterne i de seneste år i forbindelse med fastlæggelsen af den politik, der føres med hensyn til det offentliges lønninger, ved hjælp af virkemidler, der kan være forskellige fra land til land, har søgt at opnå en løntilbageholdenhed, som kan fremme investeringerne og beskæftigelsen. Dette har medført en almindelig indskrænkning i købekraften hos de offentligt ansatte i medlemsstaterne, hvis lønninger i denne periode ikke fuldt ud har fulgt med prisudviklingen. Hertil kommer, at der i nogle medlemsstater er sket en indskrænkning i de offentligt ansattes indtægter på grund af bidrag til sociale ordninger, der er indført ud fra solidaritetshensyn.

Tvistens genstand

12 Det bemærkes indledningsvis, at sagsøgerne i stævningen uden forskel har anfægtet både afgørelse 81/1061 og forordning nr. 3821/81, men at visse af de af sagsøgerne fremsatte anbringender kun vedrører spørgsmålet om lovligheden af sidstnævnte retsakt, for så vidt den har indført det ekstraordinære fradrag.

13 Ved en anden række anbringender har sagsøgerne derimod anfægtet afgørelse 81/1061, for så vidt denne retsakt fastlægger en ny metode for tilpasning af vederlagene.

Lovligheden af det ekstraordinære fradrag

14 Til støtte for, at det ved forordning nr. 3821/81 indførte ekstraordinære fradrag er ulovligt, har sagsøgerne gjort gældende, at ordningen:

— strider mod det såkaldte »parallelitetsprincip«, der er indeholdt i vedtægtens artikel 65, stk. 1, andet afsnit,

— tilsidesætter den berettigede forventning hos Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte,

— er i strid med EØF-traktatens artikel 190,

— er udtryk for magtfordrejning,

— er indført ved en omgåelse af bindende procedurer.

Tilsidesættelse af »parallelitetsprincippet» samt magtfordrejning

15 Ved deres første anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at indførelsen af det ekstraordinære fradrag er i strid med det såkaldte »parallelitetsprincip«, der er indeholdt i vedtægtens artikel 65, stk. 1, andet afsnit. Ifølge denne bestemmelse skal Rådet i forbindelse med afgørelsen om, hvorvidt det er rimeligt at foretage en tilpasning af fællesskabstjenestemændenes vederlag navnlig tage hensyn til »eventuelle forhøjelser af det offentliges lønninger«. Sagsøgerne anfører, at dette princip er bindende for Rådet, således at det ikke lovligt kan undlade at tage det i betragtning, hvilket fremgår af Domstolens dom af 6. oktober 1982 (Kommissionen mod Rådet, 59/81, Sml. s. 3329).

16 Sagsøgerne gør gældende, at indførelsen af det ekstraordinære fradrag er i strid med parallelitetsprincippet, for så vidt fællesskabstjenestemændenes købekraft er blevet indskrænket samtidig med, at lønnen for de offentligt ansatte i de forskellige medlemsstater gennemsnitligt er steget.

17 Disse argumenter svarer i det væsentlige til, hvad sagsøgeren har anført til støtte for anbringendet om magtfordrejning. Sagsøgerne har således gjort gældende, at Rådet ved at indføre det ekstraordninære fradrag har begået magtfordrejning, idet

der er lagt hensyn til grund, der ikke er udtrykkeligt angivet i vedtægtens artikel 65.

18 De to anbringender bør derfor undersøges under ét.

19 Over for det af sagsøgerne anførte har Kommissionen og Rådet gjort gældende, at indførelsen af det ekstraordninære fradrag ikke er sket i medfør af vedtægtens artikel 65, men ved en ændring af vedtægten, som er foretaget med hjemmel i artikel 24 i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber. Denne ændring består af indsættelsen i vedtægten af en ny artikel 66a, i medfør af hvilken det ekstraordinære fradrag er blevet indført.

20 Det bemærkes hertil, at indførelsen af det ekstraordinære fradrag er sket ved en ændring af vedtægten, nemlig indsættelsen af en ny artikel 66a, og at lovligheden af en sådan ændring ikke kan anfægtes på grundlag af en anden bestemmelse i vedtægten, nærmere bestemt artikel 65, stk. 1.

21 Det bemærkes i øvrigt, at det af sagen fremgår, at når de mest repræsentative faglige organisationer har accepteret, at der i form af en ekstraordinær og enkeltstående foranstalting, som rammer vederlagene, ydes et bidrag i forbindelse med den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation i Fællesskabet, har modstykket hertil været, at der er blevet vedtaget en metode for tilpasning af vederlagene, hvorved det såkaldte parallelitetsprincip er blevet bibeholdt.

22 Anbringenderne om en tilsidesættelse af parallelitetsprincippet og om magtfordrejning kan herefter ikke lægges til grund.

Tilsidesættelse af tjenestemændenes berettigede forventning

23 Sagsøgerne har ved dette anbringende gjort gældende, at de med rette kunne forvente, at Rådet ville handle i overensstemmelse med det i vedtægtens artikel 65, stk. 1, andet afsnit, indeholdte »parallelitetsprincip«, som er kommet til udtryk i den fra 1976 gældende metode og den tidligere metode fra 1972, men som Rådet ved indførelsen af det ekstraordinære fradrag nu har fraveget.

24 Sagsøgerne anfører i denne forbindelse, at selv om Rådet principielt kan foretage ændringer i vedtægten, da denne er en forordning, kan der dog ikke indføres ændringer, der som det ekstraordinære fradrag indebærer grundlæggende forandringer i det ansættelsesforhold, der består mellem tjenestemændene og institutionerne.

25 Det bemærkes hertil for det første, at Rådet allerede i 1980 i forbindelse med vedtagelsen af Rådets forordning nr. 161/80 af 21. januar 1980 (EFT L 20, s. 5) om tilpasning af vederlagene og justeringskoefficienterne gav udtryk for, at det agtede at ændre den siden 1976 gældende tilpasningsmetode. Rådet opfordrede ved denne lejlighed Kommissionen til at fremlægge forslag til en ny metode.

26 Det bemærkes for det andet, at udarbejdelsen af såvel den nye tilpasningsmetode som ordningen vedrørende det ekstraordinære fradrag er sket i snævert samarbejde med personalets faglige organisationer.

27 Der kan herefter ikke gives sagsøgerne medhold i, at tjenestemændene kunne have en berettiget forventning om, at den fra 1976 gældende metode ville blive videreført uændret, ikke mindst når henses til, at Rådet dengang i selve reglerne om denne metode indsatte en klausul, hvorefter det forbeholdt sig ret til »at klarlægge, hvilke forbedringer, der eventuelt senere kan foretages, og [til] at rette op på eventuelle skævheder«.

28 Dette anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Manglende begrundelse

29 Sagsøgerne har gjort gældende, at indførelsen af det ekstraordinære fradrag ikke i forordning nr. 3621/81 i tilstrækkeligt omfang er blevet begrundet, hvorfor der er sket en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 190. Ordlyden af afgørelse 81/1061 bidrager heller ikke til at kaste lys over dette spørgsmål. Sagsøgerne anfører, at henvisningen til »den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation« i præamblerne til de to retsakter ikke kan anses som en tilstrækkelig udførlig begrundelse, ikke mindst når henses til, at fradragsordningen er en foranstaltning af ekstraordinær karakter.

30 Om dette anbringende bemærkes for det første, at det fremgår af Domstolens faste praksis (jfr. navnlig dommen af 30. november 1978, Weldling, 87/78, Sml. s. 2457), at omfanget af begrundelsespligten i EØF-traktatens artikel 190 afhænger af, hvilken form for retsakt der er tale om, og at begrundelsen i en forordning eller anden generel retsakt kan begrænses til en angivelse af den samlede situation, der har ført til dens vedtagelse, og de almene formål, der søges opnået.

31 Det bemærkes, at forordning nr. 3821/81 opfylder disse krav, for så vidt angår indførelsen af det ekstraordinære fradrag. Med henvisningen til »den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation« har Rådet nemlig givet en sammenfatning af de relevante omstændigheder, som er så åbenbare, at yderligere forklaringer må anses som overflødige. Endvidere bemærkes, at Rådet ved i præamblen til forordning nr. 3821/81 nærmere at angive, hvilke objektive forhold fradragets størrelse skal fastsættes på grundlag af, på tilstrækkelig klar måde har angivet, hvad der søges opnået med indførelsen af fradragsordningen. Det bemærkes i denne forbindelse, at sagsøgerne ikke har kunnet været uvidende om, hvad der søgtes opnået, når henses til, at Rådet inddrog de faglige organisationer i udarbejdelsen af både forordning nr. 3821/81 og afgørelse 1061/81, og til, at disse organisationer holdt hele personalet underrettet om spørgsmålet.

32 Dette anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Omgåelse af bindende procedurer

33 Sagsøgerne har gjort gældende — idet Kommissionen anføres udtrykkeligt i sine skriftlige indlæg og under den mundtlige forhandling at have erkendt rigtigheden heraf — at fradraget udgør en ny skat, som kommer oven i den i forordning nr. 260/68 (EFT 1968 I, s. 37) omhandlede skat til Fællesskaberne, hvorfor det ikke lovligt har kunnet indføres ved indsættelsen af artikel 66a i vedtægten, idet den rette procedure ville have været en ændring af forordning nr. 260/68.

34 Hertil bemærkes, at vedtagelsen af forordning nr. 3821/81 ganske vist er sket efter den i artikel 24, stk. 2, i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De europæiske Fællesskaber fastlagte procedure for fastsættelse og ændring af vedtægten, og ikke proceduren i henhold til artikel 13 i protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, der inde-

holder bestemmelser om, at tjenestemændenes vederlag skal beskattes til fordel for Fællesskaberne, men der må gives Kommissionen medhold i, at dette imidlertid ikke har haft følger, som sagsøgerne vil kunne hævde har krænket deres rettigheder, idet der i henhold til proceduren i artikel 24 skal indhentes udtalelser fra de interesserede institutioner, herunder Europa-Parlamentet, hvorfor denne procedure frembyder flere garantier end proceduren i henhold til protokollens artikel 13, der ikke opstiller noget lignende krav om, at der skal indhentes udtalelser.

35 Endvidere bemærkes, at forordning nr. 3821/81 ifølge præamblen er udstedt under henvisning til både den førnævnte traktats artikel 24 og protokollens artikel 13, og at det i artikel 66a udtrykkeligt hedder, at det ekstraordinære fradrag finder anvendelse på lønninger, pensioner og udtrædelsesgodtgørelser som en undtagelse fra artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 260/68.

36 Hvad angår det forhold, at indførelsen af fradraget er sket ved en ændring af vedtægten, selv om det havde været muligt at ændre forordning nr. 260/68, findes Kommissionen at måtte gives medhold i, at en ændring af denne forordning ikke i det foreliggende tilfælde kunne anses for rimelig, når henses til, at ordningen er midlertidig, og idet der gælder andre vilkår for dens anvendelse end, hvad der er tilfældet med den i forordning nr. 260/68 omhandlede skat.

37 Dette anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

38 Det må herefter fastslås, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at forordning nr. 3821/81 er behæftet med nogen retlige mangler.

Lovligheden af den nye metode for tilpasning af vederlagene

39 Til støtte for, at den ved afgørelse 81/1061 indførte nye metode for tilpasning af vederlagene er ulovlig, har sagsøgerne gjort gældende, at den strider mod vedtægtens artikel 65, stk. 1, idet det anføres, at:

— Rådet ved den nye metode tager hensyn til »den særlig vanskelige økonomiske og sociale situation«, skønt det i henhold til artikel 65, stk. 1, er forpligtet til at tage hensyn til »Fællesskabernes økonomiske og sociale politik«,

— Rådets formål med at indføre den nye metode er andre end dem, der ligger til grund for artikel 65, stk. 1,

— Rådet ved den nye metode undlader at tage hensyn til »eventuelle forhøjelser af det offentliges lønninger«.

40 Hvad angår det første anbringende, finder Domstolen det i sig selv afgørende, at selv om begrebet »økonomisk og social politik« ikke er identisk med begrebet »økonomisk og social situation«, er der dog en åbenbar sammenhæng mellem de to begreber, idet fastlæggelsen af en økonomisk og social politik ikke kan ske uden hensyntagen til den økonomiske og sociale situation. Det bemærkes endvidere, at som det fremgår af sagsøgtes og intervenienternes svar på spørgsmålene fra Domstolen, er en løntilbageholdenhed, som kan skabe et rimeligt forhold mellem lønudviklingen og udviklingen i produktiviteten, et af de væsentligste mål, som Rådet har anbefalet medlemsstaterne at fremme i forbindelse med deres økonomiske politik, og løntilbageholdenhed er i alle medlemsstaterne — på grundlag af virkemidler, der kan være forskellige fra land til land — et led i den førte politik. Det findes herefter ikke at være i strid med vedtægtens artikel 65, at Rådet har truffet bestemmelse om, at der i forbindelse med afgørelser om eventuelle tilpasninger af tjenestemændenes vederlag i medfør af denne bestemmelse også skal tages hensyn til den økonomiske og sociale situation.

41 Ved det andet anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at da afgørelse 81/1061 er trådt i kraft samtidig med forordning nr. 3821/81, må der anlægges den vurdering af indførelsen af det ekstraordinære fradrag, at Rådet ved hjælp af en i medfør af vedtægtens artikel 65 truffet foranstaltning har forfulgt andre formål end dem, der ligger til grund for denne bestemmelse. Der kan ikke gives sagsøgerne medhold heri, idet indførelsen af det ekstraordinære fradrag som allerede anført i forbindelse med spørgsmålet om lovligheden af forordning nr. 3821/81 er sket ved en ændring af vedtægten og ikke ved en i medfør af vedtægtens artikel 65 truffet foranstaltning, nærmere bestemt afgørelse 81/1061.

42 Om det tredje anbringende bemærkes, at sagsøgerne herved gør gældende, at indførelsen af det ekstraordinære fradrag strider mod vedtægtens artikel 65. Som allerede anført i forbindelse med spørgsmålet om lovligheden af forordning nr. 3821/81 kan dette ikke lægges til grund, hvorfor det er ufornødent at behandle dette anbringende nærmere her.

43 Det fremgår af det ovenfor anførte, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at afgørelse 81/1061 er behæftet med nogen retlige mangler.

44 Sagsøgte vil herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

45 Ifølge procesreglementets artikel 69 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de omkostninger, som de har afholdt i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne. De parter, som har interveneret til støtte for Kommissionens påstande, bør ligeledes selv bære deres egne omkostninger.

46 Hver part bør herefter bære sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagsøgte frifindes.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Pescatore Koopmans Everling Bahlmann Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident